

Osudoví kamarádi*

MĚSÍČNÍ ROŠTÁRNY

LINDA CHAPMANOVÁ

mladá fronta

Osudoví kamarádi 7

Měsíční rošťárny

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.mf.cz
www.albatrosmedia.cz

MLADÁ FRONTA

Linda Chapmanová

Osudoví kamarádi 7: Měsíční rošťárny – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2026

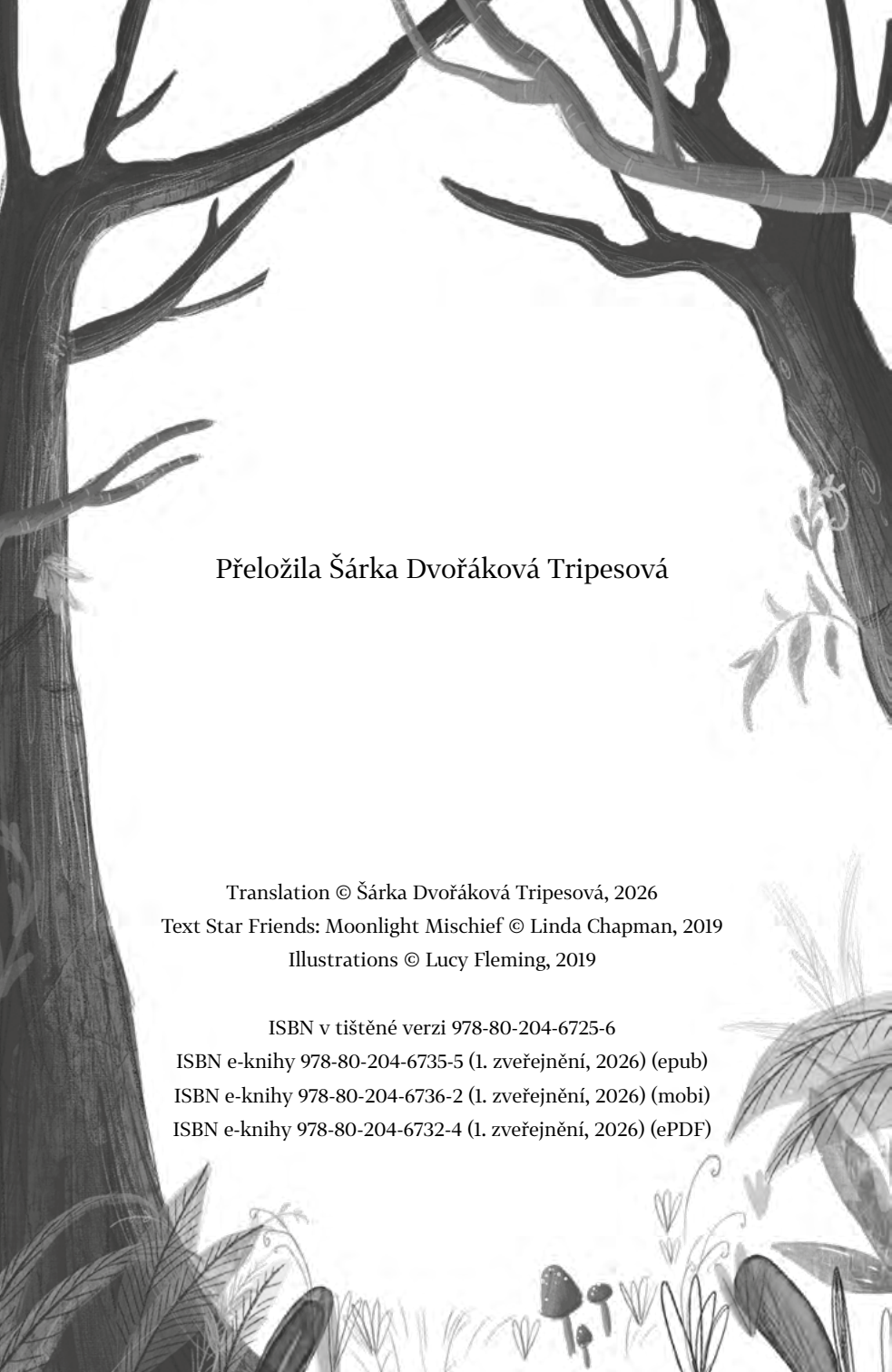
Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Osudoví kamarádi*

MĚSÍČNÍ ROŠŤÁRNY

Přeložila Šárka Dvořáková Tripesová

Translation © Šárka Dvořáková Tripesová, 2026

Text Star Friends: Moonlight Mischief © Linda Chapman, 2019

Illustrations © Lucy Fleming, 2019

ISBN v tištěné verzi 978-80-204-6725-6

ISBN e-knihy 978-80-204-6735-5 (1. zveřejnění, 2026) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-204-6736-2 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-204-6732-4 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

Osudoví kamarádi*

MĚSÍČNÍ ROŠTÁRNY

LINDA CHAPMANOVÁ
ILUSTROVALA LUCY FLEMINGOVÁ

mladá fronta

VE SVĚTĚ KOUZEL

Kopce a údolí pokrýval hvězdný prach a stromy se třpytily a zářily. Stříbrná vlčice stála vedle poklidné lesní tůňky a na hřbetě jí seděla sovička. Sledovaly obraz na vodní hladině. Na okrajích byl tmavý, ale uprostřed spatřily dívku s blondatými vlasy schoulenou v posteli, s liščím mládětem v náručí. Liška otevřela indigově modré oči a začala dívce olizovat nos. Dívka se probudila a zachichotala se.

„Majka s Kapradinkou,“ řekla sova.

„Mají se skutečně moc rády,“ přitakala vlčice. Po tváři se jí mihl stesk. „Kéž by je Majčina babička mohla vidět takhle pospolu. Měla by obrovskou radost, že se její vnučka stala jednou z Osudových kamarádů – stejně jako kdysi ona.“

„Doufám, že Majka, Kapradinka a jejich kamarádi konají tolik dobra jako kdysi ty s Majčinou babičkou,“ řekla sova vlčici.

Vlčice přikývla. „Jsem si jistá, že ano. Od té doby, co dívky patří mezi Osudové kamarády, se skvěle starají o to, aby bylo městečko v bezpečí.“

Čas od času přicházela z kouzelného světa do světa lidí zvířata, aby si mezi dětmi našla někoho, kdo se stane jejich spřízněnou duší, a naučila je, jak se napojit na kouzelnou moc proudící mezi světem lidí a světem kouzel. Když se dítě stalo Osudovým kamarádem, se svým zvířecím společníkem je navždy pojilo magické pouto. Společně pak využívali kouzla k tomu,

aby konali dobro – pomáhali lidem kolem sebe a bojovali proti každému, kdo chtěl použít černou magii.

„Vidíš na okraji výjevu ten černý mrak?“ zeptala se sova. „Vypadá to, že do městečka opět přicházejí temné síly.“

„Majka a její kamarádky na ně budou připravené,“ prohlásila vlčice, když sledovaly, jak Majka odhazuje peřinu a vyskakuje z postele, zatímco jí Kapradinka vesele poskakovala kolem nohou.

Sovička zahoukala. „To doufám. Budeme je pozorovat a uvidíme.“

KAPITOLA PRVNÍ

Majka se zachichotala. „Zkus to znovu, Kapradinko! Víc se snaž!“

Seděla na podlaze a jako kopule ji obklopovala kouzelná stříbřitá bublina. Kapradinka se na ni vrhla, ale jen se od bubliny odrazila a přistála na koberečku v Majčině pokoji. Znovu vyskočila nahoru a drápala se pomocí tlapek po jejích stranách.

Kopule se lehce zachvěla, ale nepraskla.

Vzdala to a sedla si na zadní. „Vytváření ochranných štítů už ti jde opravdu dobře,

Majko,“ pochválila dívku Kapradinka a lapala po dechu. „Vůbec se mi přes něj nedaří dostat.“

Majka se zazubila a odpojila se od kouzelného proudu – jako by jí v mysli někdo cvakl vypínačem. Brnění magické energie, která jí proudila v žilách, pomalu vyprchávalo a bublina se rozplynula. Kapradinka se rozeběhla a skočila dívence do klína. Ta ji objala a zabořila tvář do její měkoučké nazrzlé srsti. Tolik ji milovala.

Patřila mezi Osudové kamarády teprve šest měsíců, ale jen stěží už si dokázala vzpomenout na život bez Kapradinky a kouzlení.

„Je to vážně zábava umět vytvořit ochranný štít,“ řekla Majka. „A pokud bychom se měli utkat s dalším Zlounem, mohlo by se to šiknout.“

Zlouni byli zlí duchové, které vyvolávali lidé pomocí temných sil. Způsobovali utrpení a chaos. Osudoví kamarádi jako Majka je pak pomocí kouzel museli zastavit a poslat zpátky mezi stíny, kam patřili.

„Co kdybys použila svou kouzelnou moc a podívala se, jestli se neděje něco, co bychom měli prozkoumat?“ navrhla Kapradinka.

„Tak jo.“ Majka se zvedla a sebrala ze svého pracovního stolu kapesní zrcátko. Sevřela ho v dlaních, znovu se posadila a zahleděla se do lesklého povrchu, zatímco se napojila na kouzlo hvězd. Mravenčení

a jiskření prostupovalo celým jejím tělem, jako by ji v každé buňce jemně píchaly drobné jehličky. Každý z Osudových kamarádů oplýval jinou kouzelnou schopností. Majka dokázala využít magii, aby se podívala do minulosti a nahlédla do budoucnosti, uměla vidět, co se děje na jiných místech a dostávat tímto způsobem varování před blížícím se nebezpečím.

„Ukaž mi, jestli se neděje něco, co by nám mělo dělat starosti,“ zašeptala.

Její odraz v zrcátku pomalu mizel a objevil se v něm jiný výjev. Ukazoval hlavní silnici vedoucí do městečka,

ve kterém Majka se svými kamarádkami bydlela. Pak se obraz rozplynul a nahradil ho jiný výjev – shluk chaloupek, z nichž jedna obrostlá břečťanem jí byla matně povědomá. Pak se výjev znenadání opět změnil, tentokrát ukazoval záda ženy s krátkými hnědými vlasy, jak pozoruje svůj odraz v zrcadle lemovaném světly. Něco na tom výjevu bylo zvláštní – něco se nezdálo úplně v pořádku – než však Majka stačila přijít na to, co to bylo, obraz se znovu proměnil a ona zahlédla něco malého černého – telefon, nebo snad ovladač na televizi? Majka překvapeně zamrkala. Proč jí kouzlo ukazovalo ovladač na televizi? Než se ale stačila podívat víc zblízka, povrch zrcátka se vyjasnil a jediné, co v něm teď viděla, byl její vlastní odraz.

Majka Kapradince pověděla, co jí kouzlo vyjevilo. „Nemám tušení, co ty obrazy znamenají. Neviděla jsem nic vyložené

strašidelného, jako třeba Zlouna nebo někoho, kdo by provozoval černou magii. Jen cestu, nějakou ženu, něco, co vypadalo jako dálkový ovladač, a jakési chaloupky.“

Kapradinka se přední tlapkou poškrábala na nose. „Kouzlo ti tohle všechno ukázalo z nějakého důvodu. Zajímalo by mě proč.“

Majku zaplavil neklid. „Raději to povím ostatním, abychom byli ve střehu, kdyby se začalo dít něco podivného.“

Jejím nejlepším kamarádkám, Lotce, Róze a Ivet, také patřily k Osudovým kamarádům. Každá z nich měla své kouzelné zvířátko – Ivet kocoura Šťovíka, Lotka zrzavou veverku jménem Kaštánek a Róza něžnou srnečku Vrběnku.

„Potkáme se dneska po škole?“ zeptala se Kapradinka.

„Ano. Ivet nás všechny pozvala k sobě domů na čaj, ale nejprve zajdeme na lesní palouček,“ řekla Majka.

Nacházel se v lese nedaleko Ivetina domu. Dívky tam často chodily, protože to bylo nádherné místo, kde měla kouzla velkou moc a sílu. Téměř nikdo jiný palouček nenavštěvoval, což znamenalo, že šlo o bezpečné místo, kde se mohly dívky se svými zvířátky zdokonalovat v kouzlení. Osudoví kamarádi se snažili, aby je nikdo z lidí nespatriil – kouzelný svět musel zůstat utajen před každým, kdo k Osudovým kamarádům nepatřil.

„Majko! Snídaně!“ zavolala maminka z kuchyně.

„Už jdu, mami! Jenom se obléknu! Raději už půjdu,“ řekla směrem ke Kapradince, zatímco se oblékala do školy. Krátce lišku objala. „Uvidíme se později.“

„Budeš mi chybět,“ řekla Kapradinka a olízla ji po tváři. „Sejděme se, jakmile to půjde.“

„Dobře.“ Majka lišku políbila na huňatou hlavu a zamířila dolů.

Majčin dvouletý bráška Bertík seděl v kuchyni ve své jídelní židličce a její patnáctiletá sestra Kája seděla u stolu, jedla toustový chleba a u toho si listovala časopisem. Tatínek se Bertíka snažil krmit kaší. „Pozor!“ varoval, když Bertík popadl lžíci, zamával s ní, až mu kousky kaše odletovaly. Majka se stačila sehnout právě včas.

„Ne, Bertíku, to nesmíš dělat,“ řekl pan Zelenka. Bertík se zachechtal a plácl tatínka plastovou lžičkou po hlavě.

Majka potlačila úsměv. Věděla, že by se neměla posmívat, když Bertík neposlouchal, ale někdy to bylo vážně těžké.

„Co vás dnes čeká ve škole?“ zeptal se tatínek, zatímco si Majka sypala do misky cereálie.

„Skoro nic, jen diktát a písemka na procvičování násobilky.“

„Tak to se máš,“ řekla Kája a závistivě k ní vzhlédla.

„Já mám dneska dvouhodinovku matiky, fyziky a francouzštiny. Kéž bych byla pořád na základce.“

„Paní učitelka Viktorová nám nabídla, že jí můžeme s Lotkou, Ivet a Rózou po obědě pomoci se zahradničením,“ řekla Majka.

„Záhon u třídy předškoláků je zarostlý plevem a my ho vyplejeme, aby tam děti ze školky mohly zasadit letní květiny.“

„Tak to se nezapomeň namazat opalovacím krémem, než vyrazíš do školy,

a vezmi si klobouk,“ doporučil tatínek.
„Dneska má být opravdu teplo.“

Majka vykoukla z okna na modrou oblohu. Minulý týden bylo velmi slunečno. Bylo skvělé, že se oteplovalo a večery prodlužovaly – pro kamarádky tak bylo snazší vídat se po škole.

„Nemůžu se dočkat, až budou velikonoční prázdniny,“ řekla Majka.

„Co si vy dvě se vším tím volnem počnete?“ zeptal se tatínek.

„Budeme si procvičovat učivo, potkávat se s kamarády a spát!“ zívla Kája.

Majka vyjmenovala své plány. „Přespávačky u kamarádek, plavání, možná zajdeme do kina, pohrajeme si na pláži, vyčvachtáme se v moři, zajdeme si na zmrzlinu do Měděné konvičky...“

A sama pro sebe se usmála, když v duchu přidala *a samozřejmě budeme hodně kouzlit!*

KAPITOLA DRUHÁ

„Já zahradničím moc ráda,“ vydechla Róza šťastně.

„Tenhle záhon bude vypadat o tolik líp, až v něm budou nasázené květiny.“ Byl čas oběda a ona, Majka, Ivet a Lotka klečely na podložkách u květinového záhonu v klidném koutě venku před třídou předškoláků, vytrhávaly plevel a kypřily půdu.

„Je velké horko,“ řekla Lotka, odhrnula si tmavé kudrny a ovívala si tvář.

„Dnešek je zatím nejteplejší den v roce,“ informovala je Ivet. „Letošní březen je vlastně nejteplejší v historii.“ Posadila se na paty. „Je tu tepleji než ve Španělsku. Průměrná teplota u nás ve městě je – auvajs!“ Odmlčela se, protože se jí trn vyčnívající z půdy zachytil na zápěstí těsně nad okrajem zahradních rukavic a poškrábal jí kůži. „To zabořilo!“ řekla, zatřásla zápěstím a sledovala, jak se jí na kůži postupně objevují kapičky krve.

„Ukaž,“ řekla rychle Róza. Natáhla se, vzala Ivetino zápěstí do dlaní a zavřela oči. Pomalu se nadechla a vydechla. Krev na Ivetině bledé kůži zmizela a škrábanec se nejprve zahojil a zůstala po něm růžová jizvička, až postupně dočista vybledla. Róza oči zase otevřela.

„Lepší?“

„O hodně,“ odpověděla Ivet. „Díky.“

„Tvoje
kouzelná moc
je úžasná,“
řekla Lotka
Róze.

Tak jako
Majka,
i ostatní dívky
mohly pomocí
kouzla hvězd
provádět všelijaké věci.

Kromě schopnosti léčit uměla Róza ještě
přikázat lidem, aby ji ve všem poslechli.
Tuhle superschopnost ovšem příliš v lásce
neměla a využívala ji pouze v krajní nouzi.
Lotka uměla rychle běhat a byla velmi
mrštná. Ivet se uměla přemisťovat pomocí
stínů, dokázala měnit vzhled věcí, a byla
tou, která mluví s duchy, což znamenalo,
že svedla Zlouny poslat zpátky mezi stíny,
odkud pocházeli.

„Nemůžu se dočkat, až se setkáme s kouzelnými zvířátky a budeme společně kouzlit,“ řekla Lotka. „Jsem tak ráda, že mám projednou volné odpoledne.“ Lotka mívala odpoledne po škole a o víkendech spoustu kroužků – gymnastiku, hrála na klavír, flétnu, tenis, chodila na doučování z matematiky a francouzštinu – a tak pro ni bylo obtížné se scházet s kamarádkami.

„Jak to, že máš dnešní večer volno?“ zeptala se jí Majka.

„Mamka mi dovolila, že už nemusím chodit na doučování z matiky, když jsem teď udělala přijímací zkoušky na víceleté gymnázium,“ vysvětlila Lotka.

„V září to bude divné, až nastoupíme do různých škol,“ řekla Róza. „My tři budeme na akademii a ty na gymplu.“

„Pořád se mnou ale budete kamarádit, že jo?“ zeptala se Lotka s obavami v hlase.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Osudoví kamarádi 7: Měsíční rošťárny.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.